

Doiniri strunite de un gol lăuntric

de Livia Ciupercă

Pentru Ionel Aurel Simu, cuvântul se dorește un sâmbure de lumină, prieten și reazem în clipe de taină. Poemele cuprinse în volumul *Striviți de destin* (Editura Mirton, Timișoara, 2017) surprind printr-o diversitate de motive lirice, dominante fiind acele spasme care „rătăcesc” printre amintiri, de-a dreptul torturante. Fiecare cuvânt e o durere. Firul timpului degajă un summum de stări și emoții, plăceri și dureri, mai mult respinse decât acceptate.

Poetul este intransigent cu sine și cu cei din jur: „desfrâul nu se spală” (*Mai bine pleacă!*); „istoria neamului meu” e „stânca de care valul / se sparge, / fără ca ea / să moară vreodată” (*Istoria nu va muri*). Se întâmplă ca suferința să se vrea mângâiere cantantă, doinire strunită în „golul lăuntruului” său (*Mereu aceeași mână*). Alteori, coardele durerii sparg tăcerea (*Bătrânul telefon*), străfulgerând „aripile” vreunui gând (*Prea sus pentru mine*). Și totuși, între spasmele visului-dorință (care nu este și cel dintâi, precum la Alexandru Vlahuță), descoperim și raze care luminează ființa: „Mi-e drag / să mă-ntâlnesc pe drum, / cu oameni / ce-mi inspiră omenie...”; „Mi-e drag / să îi privesc pe cei puțini, / silindu-se încrezători / înspre ceresc, / iar când pășesc / prin târgul de ispite, / să-i văd sfidând / banalul omenesc!” (*Să fim tot vii*). În mod cert, poetului îi place să „rătăcească” pe aleile unui trecut învăluit în mantia dorului (*Dorul e dor...*), conștient că traiectul nostru existențial „dintre val și mal” poate să ducă „oriunde” (*Sens invers*).

Oricum, într-acest labirintic tremolo sentimental, descoperim o firavă încercare de descătușare din înlănțuirile trecutului: „Am nevoie / de încă o toamnă, în care salcâmi / să mai înflorească o dată, / să plângă pădurea / bătută de vânt, / să calc cu sfială / pe iarba uscată”. De ce „încă o toamnă”? Posibilă maximă încercare de reînnoire, deși, o spune, undeva, Octavian Paler, ne purtăm singurătatea, firească, și neîmplinirile, fără vreun „leac”.

Să dorească poetul „strivire de destin” sau cumva doar îmbrățișare într-un joc de-a singurătatea – în compania astrului nopții, plutind în eter – tovarăș fiindu-i „vântul hoinar”, nestingherit de nimeni și de nimic, într-un „zbor” continuu până dincolo de „hotarul vieții”? Poate de

aceea nici nu ne mirăm, descoperind ceva din tresăltările pesimist-orgolioase din psalmii lui Alexandru Macedonski, atunci când se consideră o „trestie de viață frântă” (*Rugăciune*).

Ionel Aurel Simu se dovedește un postromantic,

învăluit de miresmele naturii – vals binecuvântat. În vizualul său poetic, „vișinii oftează” (*Striviți de destin*), petalele valsează (*Poiana iubirii*), „puritatea” are chip omenesc (*Nostalgic după puritate*), briza „îmbrățișează” Fortul Myers din Florida (*Hoinarul pescăruș*) etc.

Stări contradictorii se vor oglindire a vulnerabilității – pe de o parte, durere și regret (*Vânt de toamnă*, *Cupa de amar*, *O veșnică vacanță*), pe de alta, dorință și speranță (*Să cânte vântul...*, *Seara de Ajun*, *Sub liliacul înflorit*, *Parfum de poezie*). Înclinăm a crede că ideea centrală a acestui volum (foarte posibil, a întreg universului său poetic), în oglindirea sa generalizantă, pare rezumată – metaforic – într-un poem-sinteză, intitulat, sugestiv, *Într-un târziu*: „Eu nu pot fi / ce alții par să fie; / și nici nu sunt / ce poate-aș vrea să fiu, / dar cum am fost / și ce-am simțit trăind, / vor înțelege toți / într-un târziu”. Și ca o posibilă concluzie, poezia lui Ionel Aurel Simu este simplă, versul alb, dar cu tonalități muzicale, ca o „melodie a expirării” (Emil Cioran): „Stau singur / pe aceeași bancă; / și n-am în mine / nici un gând, / deasupra mea / cerul adoarme, / doar norii / în tăcere plâng, / iar adierea blândă / a-nserării, / mă tulbură plăcut / ca o romanță, / cu vraja-i dulce / care mă pătrunde, / trezind în mine / încă o speranță” (*Încă o speranță*). Dorință firească, într-o continuare a „jurnalului” poetic (*Final de jurnal*), dar recompunând visul „îngeresc”, eliberator de acea stare împovărătoare, pe aceeași coardă „strivitoare de destin”.

